

18. juli 2016

I medfør af § 37 i forretningsorden for Inatsisartut fremsætter vi følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. Naalakkersuisut oplyste i et svar på Finansudvalgets spørgsmål til finanslovsforslaget for 2014, at Skattestyrelsen havde en deltidsansat tolder i Aalborg (500 timer pr. år), der trækker på SKATs ressourcer i form af stykgodsscanner og containerscanner. Har Skattestyrelsen fortsat en deltidsansat tolder i Aalborg 500 timer pr. år?
2. Hvor hyppigt gennemføres de løbende kontroller af gods i Aalborg havn, som skal udskibes til Grønland, og hvor stor en del af godset underkastes kontrol?
3. Vurderer Naalakkersuisut, at det ville være muligt at etablere en ordning, som sikrer, at alt gods i Aalborg havn, som skal udskibes til Grønland, kontrolleres forud for udskibning?
4. I hvilket omfang må en sådan ordning forventes at skulle finansieres af Grønlands Selvstyre (og i hvilket omfang af de danske toldmyndigheder)?
5. Ville det være en forudsætning for etablering af en sådan ordning, at Grønlands Selvstyre selv anskaffer en containerscanner eller andet udstyr til brug i Aalborg havn, og hvad vil udgifterne hertil i givet fald være?
6. Hvilket yderligere personalebehov vil en sådan ordning indebære (i Aalborg), og hvad skønner Naalakkersuisut, at udgifterne hertil vil være?
7. Vil en ordning med kontrol af alt gods i Aalborg havn, som skal udskibes til Grønland, indebære et mindsket behov for toldere placeret her i Grønland, og hvor stort skønnes besparelspotentialet i givet fald at være?
8. Vil en sådan ordning forudsætte ændring af gældende lovgivning, og vil der i givet fald være tale om ændring af dansk lovgivning eller af grønlandsk lovgivning?
9. Vil en sådan ordning indebære behov for anskaffelse eller leje af lokaler i Aalborg – og hvad skønnes udgifterne hertil i givet fald at være?
10. Naalakkersuisut oplyste i et svar på Finansudvalgets spørgsmål til finanslovsforslaget for 2014, at Skattestyrelsen havde indgået en aftale med SKAT Nordjylland, der dækker kommunikation, information, løbende kontroller af skibsgods og skibspost, samt fælles landsdækkende kontroller. Efterfølgende er en ny samarbejdsaftale

indgået i 2015. Hvad er det nærmere indhold af denne aftale, særligt i relation til omfanget af den bistand, som de danske myndigheder yder de grønlandske?

(Medlem af Inatsisartut Steen Lyngé, og Siverth K. Heilmann Atassut)

Begrundelse:

Inatsisartut pålagde under efterårssamlingen 2015 Naalakkersuisut at fremlægge en redegørelse til beskrivelse af, hvorledes indsatsen til bekæmpelse af indførslen af euforiserende stoffer i Grønland kan styrkes, herunder gennem forhandlinger med den danske regering. Redegørelsen skulle beskrive, hvilke konkrete tiltag der kan effektivisere kontrollen med indrejsende, gods og forsendelser til Grønland, samt de økonomiske og samfundsmæssige konsekvenser forbundet hermed. (EM 2015/110).

Naalakkersuisut valgte – efter opfordring fra Lovudvalget – at lade redegørelsen indgå i den på forårssamlingen 2016 fremlagte nationale indsatsplan mod hash. Redegørelsen udgøres således af det sidste (kun knap 2 sider lange) afsnit i den nationale indsatsplan.

Informationsniveauet i redegørelsen afspejler det beskedne sidetal, hvilket desværre gør redegørelsens værdi for de politiske beslutningstagere i Inatsisartut relativt beskedne.

I begrundelsen for beslutningsforslaget om at pålægge Naalakkersuisut at fremlægge en redegørelse (EM 2015/110) anførte forslagsstiller blandt andet følgende til belysning af forslagets baggrund og formål:

Naalakkersuisut har i et svar på et senere § 37 spørgsmål [Spørgsmål 156-2011] oplyst:

”En mulighed for at styrke indsatsen kunne være, at man konsekvent flyttede kontrolfunktionen fra modtager til afsender. Det vil kræve en politisk aftale mellem Grønland og Danmark, og formentlig også ny lovgivning begge steder. Grønland ville naturligvis skulle afholde udgifterne til kontrollen.

En kontrol på udførselstidspunktet vil kunne optimere ressourceanvendelsen, i det langt de fleste varer og personer udgår fra Aalborg (med skib) eller København (via fly).”

Som det fremgår af Naalakkersuisuts svar, må en øget indsats, herunder en indsats som indbefatter et samarbejde med de danske myndigheder, forventes at medføre øgede udgifter for Landskassen. Ligeledes kan en model, hvor al kontrol flyttes til afsendelses-stedet, tænkes at koste lokale arbejdspladser.

For at kunne vægte eventuelle økonomiske og beskæftigelsesmæssige effekter overfor de mulige gevinster ved en mere effektiv kontrol mener jeg, at det er på sin plads, at pålægge

Naalakkersuisut at fremkomme med konkrete velunderbyggede forslag til styrkelse af indsatsen, samt at redegøre for de økonomiske aspekter af sådanne mulige tiltag.

Man ville vel derfor have forventet, at redegørelsen som minimum forholdt sig til netop denne problemstilling: Muligheden for at flytte eller koncentrere kontrolindsatsen til afsendelsesstedet, (hvilket for så vidt angår søtransport vil sige Grønlandshavnen i Aalborg), samt konsekvenserne heraf.

Det er imidlertid ikke tilfældet.

Vi har derfor fundet det nødvendigt at fremsætte nogle spørgsmål, i håb om besvarelsen vil give Inatsisartut i hvert fald en del af de oplysninger, som Inatsisartut har efterspurgt.